

Received: 20 February 2023

Revised: 26 July 2023

Accepted: 27 July 2023

KNOWLEDGE IN PLAGIARISM OF RESEARCHERS AT KASETSART UNIVERSITY

Patipak PANYAPOONTRAGOON¹ and Srirath GOHWONG¹

1 Faculty of Social Sciences, Kasetsart University, Thailand; patipak.pany@ku.th (P. P.);
sriathg3@yahoo.com (S. G.)

Handling Editor:

Professor Dr.Chanathat BOONRATTANAKITTIBHUMI European International University, France

(This article belongs to the Theme 1: Humanities & Social Sciences for Sustainable Development)

Reviewers:

1) Adjunct Research Professor Dr.Nasaran MAHITTICHATKUL	UMS Rappang, Indonesia
2) Adjunct Research Professor Dr.Shayut PAVAPANUNKUL	UMSi, Indonesia
3) Dr.Natprapas RITWATTHANAVANICH	RMUTR, Thailand

Abstract

The purposes of this research were 1) to study the level of knowledge in plagiarism of researchers at Kasetsart University, 2) to compare knowledge in plagiarism of researchers at Kasetsart University according to the demographic factors, 3) to study the relationship between used media and knowledge in plagiarism, and 4) to study the relationship between the opinions towards the university or department's policy and knowledge in plagiarism. The sample was 305 researchers of Kasetsart University from G-Power. Data was collected by questionnaire. The statistics employed for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, One Way ANOVA, LSD, and Pearson's correlation coefficient. The level of significance was set at .05. The research showed that the level of knowledge in plagiarism of researchers at Kasetsart University was high. Next, the differences in the duration and position had different knowledge in plagiarism. In addition, the used media had a weak negative relationship with the level of knowledge in plagiarism. Last, the opinions toward the university or department's plagiarism policy had a weak positive relationship with the level of knowledge in plagiarism.

Keywords: Knowledge, Plagiarism, Researchers, Kasetsart University

Citation Information: Panyapoontragoon, P., & Gohwong, S. (2023). Knowledge in Plagiarism of Researchers at Kasetsart University. *Thai Interdisciplinary and Sustainability Review*, 12(2), 91-99. <https://doi.org/10.14456/tisr.2023.8>

ความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมของนักวิจัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปฏิกิต์ ปัญญาพุนตระกูล¹ และ ศรีรัฐ โกวงศ์¹

1 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; patipak.pany@ku.th (ปฏิกิต์); srirathg3@yahoo.com (ศรีรัฐ)

บรรณาธิการผู้รับผิดชอบบทความ:

ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.ชนทัต บุญรัตนกิตติภูมิ มหาวิทยาลัยโรเปียน อินเตอร์เนชันแนล ประเทศฝรั่งเศส
(บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของหัวเรื่องที่ 1: มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน)

ผู้ทรงคุณวุฒิผู้พิจารณาบทความ:

1) ศ.กิตติเมธี (วุฒิคุณ) ดร.ณสรณ มหิตราชิตกุล	ม.มุฮัมหมัดดิยาร์ ซีเต็นเร้ง รัปปัง ประเทศอินโดนีเซีย
2) ศ.กิตติเมธี (วุฒิคุณ) ดร.ชยุต ภาวนันท์กุล	ม.มุฮัมหมัดดิยาร์ ชินใจ ประเทศอินโดนีเซีย
3) อาจารย์ ดร.ณัฐปภัสร ฤทธิ์วัฒนาวณิช	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2) เพื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสื่อที่ใช้เป็นประจำกับความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 4) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นนโยบายของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่สังกัดในการลบลอการรณกรรมกับความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G-Power และได้จำนวนนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 305 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูล สถิติที่ใช้วิเคราะห์ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test, One Way ANOVA, LSD และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ผลการวิจัยพบว่า นักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมในระดับสูง ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นักวิจัยที่มีอายุงานและตำแหน่งทางวิชาชีพที่แตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมต่างกัน นอกจากนี้ สื่อที่ใช้สื่อที่ใช้เป็นประจำเกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมในทิศทางผกผันกันน้อย ทั้งนี้ ความคิดเห็นนโยบายของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่สังกัดมีความสัมพันธ์ต่อความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมในทิศทางตามกันน้อย

คำสำคัญ: ความรู้, การลบลอการรณกรรม, นักวิจัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ข้อมูลการอ้างอิง: ปฏิกิต์ ปัญญาพุนตระกูล และ ศรีรัฐ โกวงศ์. (2566). ความรู้เกี่ยวกับการลบลอการรณกรรมของนักวิจัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. *สหวิทยาการและความยั่งยืนปริทรรศน์ไทย*, 12(2), 91-99. <https://doi.org/10.14456/tisr.2023.8>

บทนำ

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีวิสัยทัศน์ คือ “มหาวิทยาลัยแห่งการเรียนรู้ วิจัย และสร้างนวัตกรรมระดับโลก เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน บนพื้นฐานของศาสตร์แห่งแผ่นดิน” (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ม.ป.ป.) เริ่มใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2563 ซึ่งสอดคล้องกับประกาศกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ที่กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาจัดกลุ่มตามประเภทต่างๆ ที่กำหนด ซึ่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อยู่ในกลุ่มที่ 1 คือ มหาวิทยาลัยที่เน้นการพัฒนาการวิจัยระดับแนวหน้าของโลก (กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม, 2564) และได้ถ่ายทอดวิสัยทัศน์ดังกล่าวโดยการแปลงเป็นแผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยที่ให้ความสำคัญกับงานวิจัยมากขึ้น เนื่องจากงานวิจัยเป็นปัจจัยหลักในการผลักดันการจัดอันดับโลกให้สูงขึ้น ซึ่งจากอดีตที่ผ่านมานักวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์สามารถผลิตผลงานวิจัยกว่า 61,000 ผลงาน (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2565ก) หากเฉลี่ยต่อปีแล้วนักวิจัยจำนวนผลงานวิจัยเฉลี่ยปีละไม่ต่ำกว่า 2,000 ผลงาน (สถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2561) แต่อย่างไรก็ดี แม้ว่าผลงานวิจัยมีจำนวนมากแต่ยังถือว่ามีความเสี่ยงต่อการล้าล่อวรรณกรรมในงานวิจัย เนื่องจากมหาวิทยาลัยยังไม่เคยมีการตรวจสอบการล้าล่อวรรณกรรมของนักวิจัยและยังไม่เคยมีผู้ศึกษาวิจัยหัวข้อนี้มาก่อน ประกอบกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เป็นไปอย่างก้าวกระโดดที่นักวิจัยสามารถหาข้อมูลได้ทุกที่ทุกเวลา (ศรีรัฐ โกวงศ์ และคณะ, 2561ก) หากนักวิจัยไม่มีความรู้เกี่ยวกับการล้าล่อวรรณกรรมอาจจะทำให้เกิดปัญหาในอนาคต เช่น ถูกเพิกถอนปริญญาบัตร ตีตก เป็นต้น ทั้งนี้มหาวิทยาลัยได้มีการออกกฎระเบียบและนโยบายต่างๆ เกี่ยวกับจริยธรรม จรรยาบรรณ และการล้าล่อวรรณกรรม เพื่อเป็นแนวปฏิบัติให้แก่ นักวิจัยของมหาวิทยาลัย นอกจากนี้มีการจัดอบรม สัมมนาเกี่ยวกับการล้าล่อวรรณกรรมอย่างต่อเนื่องรวมถึงการสนับสนุนให้นักวิจัยของมหาวิทยาลัยใช้โปรแกรมอักขราวิสุทธิ์เพื่อตรวจสอบการล้าล่อวรรณกรรมอีกด้วย และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาความรู้เกี่ยวกับการล้าล่อวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อเป็นข้อมูลเชิงนโยบายแก่ผู้บริหารที่เกี่ยวข้องรับทราบหรือหาแนวทาง นโยบายป้องกันและทำให้นักวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความมั่นใจในการสร้างสรรค์ผลงานวิจัยมากขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับการล้าล่อวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2) เพื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการล้าล่อวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสื่อที่ใช้เป็นประจำกับความรู้เกี่ยวกับการล้าล่อวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 4) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นนโยบายของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่สังกัดในการล้าล่อวรรณกรรมกับความรู้เกี่ยวกับการล้าล่อวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา (2554) ให้ความหมายของความรู้ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ว่าหมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน ค้นคว้า ประสบการณ์ หรือเป็นความเข้าใจสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ กมลชนก วงศ์สวัสดิ์ (2563) อธิบายว่า ความรู้ คือ การจดจำ รับทราบ ซึ่งอาศัยปัจจัยสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในการเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็น หู ตา จมูก ปาก สัมผัส รับรส หรือประสบการณ์ มักใช้ร่วมกับคำว่า ความเข้าใจ

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการล้าล่อวรรณกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2555) ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการโน้มน้าวผู้อ่านให้เชื่อว่างานวิจัยชิ้นนี้เป็นผลงานของตนเอง แต่แท้จริงแล้วเป็นการนำเอางานของผู้อื่นโดยการลอกคำจากงานวิจัยต้นฉบับมากกว่า 4 คำ โดยไม่มีการใส่เครื่องหมายอัญประกาศ หรือไม่มีการเรียบเรียงคำหรือประโยคนั้นใหม่และไม่เขียนอ้างอิงไว้ที่ท้ายเล่มงานวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (2555) ระบุว่า การคัดลอกผลงาน การแอบอ้างความคิดของผู้อื่น เรียกว่า “Plagiarism” คือ การนำเอางานของผู้อื่นไปใช้เสมือนว่าเป็นของตนเองโดยไม่มีการอ้างอิงถึงเจ้าของผลงานและทำให้

ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2566)

ผู้อื่นเข้าใจผิดว่างานนั้นเป็นของตนเองหรือจงใจปิดข้อมูลอย่างชัดเจน เป็นการไม่ให้เกิดเจตจำนงของผลงานและผิดจรรยาบรรณในการวิจัย

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสื่อที่ใช้เป็นประจำ

ขวัญใจ สอนศิริ (2559) ให้ความหมายของคำว่าสื่อไว้ว่า คือ ตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้หรือการนำความรู้จากผู้ส่งสารไปถึงยังผู้รับสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในเรื่องนั้นๆ ชรินทร์ พุ่มนันท์ และ กมลชนก ยวดยง (2565) อธิบายว่า สื่อ คือ เรื่องราว เนื้อหา บทความ รวมไปถึงรูปภาพ เพลง วีดีโอ เป็นต้น และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ให้ความหมายคำว่า ประจำ ว่าหมายถึง เป็นปกติ เสมอ หรือทำอย่างสม่ำเสมอเป็นกิจวัตร (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2554)

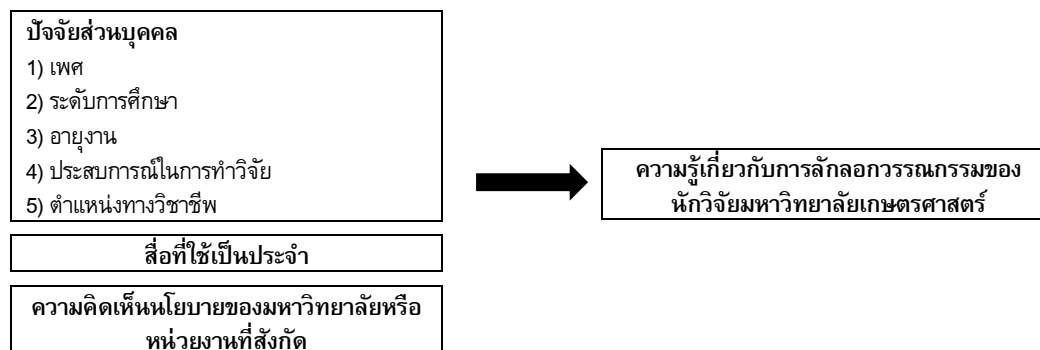
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็นนโยบาย

ดลพรรณ จันทร์ประเสริฐ (2562) อธิบายว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงออกของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ประสบการณ์ ที่นำไปสู่การตีความ ประเมินคุณค่าในสิ่งที่รับรู้ในทิศทางไหน ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตามกาลเวลา บุญเดิม พันธรอบ (2557) อธิบายว่า นโยบาย คือ การวางแผนเพื่อทำกิจกรรมหรือสิ่งต่างๆ อย่างรอบคอบ เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจและบรรลุเป้าหมายขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ

สมมติฐานการวิจัย

- 1) นักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีระดับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบการฉ้อโกงแตกต่างกัน
- 2) สื่อที่ใช้เป็นประจำ มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบการฉ้อโกงของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 3) ความคิดเห็นนโยบายของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่สังกัด มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบการฉ้อโกงของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักวิจัยและผู้ปฏิบัติงานวิจัยทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 716 คน (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2565ข) และใช้โปรแกรม G-Power ในการคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้จำนวนที่เหมาะสม คือ 305 คน ทั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 204 คน (ร้อยละ 66.9) มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่ในระดับปริญญาโท จำนวน 141 คน (ร้อยละ 46.2) มีอายุงานเฉลี่ยมากกว่า 9 ปี จำนวน 105 คน (ร้อยละ 34.4) มีประสบการณ์ในการตีพิมพ์ผลงานวิจัยมาแล้วหนึ่งครั้ง จำนวน 185 คน (ร้อยละ 60.7) และมีตำแหน่งทางวิชาชีพส่วนใหญ่อยู่ในระดับปฏิบัติการ จำนวน 204 คน (ร้อยละ 66.9)

การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ 1) แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ ระดับการศึกษา อายุงาน ประสบการณ์ในการทำงานวิจัย และตำแหน่งทางวิชาชีพ 2) แบบสอบถามสื่อที่ใช้เป็นประจำ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นนโยบายของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่สังกัด 4) แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับการลักลอบ

ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2566)

วรรณกรรม และ 5) ข้อเสนอแนะ การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติ คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test One Way ANOVA LSD และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิจัย

สื่อที่ใช้เป็นประจำ พบว่า สื่อที่นักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใช้ในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมเป็นประจำ คือ อินเทอร์เน็ต จำนวน 97 คน (ร้อยละ 31.8) รองลงมาคือ คู่มือการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน 89 คน (ร้อยละ 29.2) และเอกสารงานวิจัย จำนวน 81 คน (ร้อยละ 26.6) ส่วนสื่อที่นักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใช้ในการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมน้อยที่สุด คือ สื่ออื่นๆ เช่น การสัมภาษณ์ การอบรม จำนวน 247 คน (ร้อยละ 81) รองลงมาคือ สื่อวิทยุ จำนวน 243 คน (ร้อยละ 79.7) และสื่อโทรทัศน์ จำนวน 214 คน (ร้อยละ 70.2)

ความคิดเห็นนโยบายของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่สังกัด พบว่า ความคิดเห็นในภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.75, S.D. เท่ากับ .64) โดยนักวิจัยเห็นด้วยที่มหาวิทยาลัยมีการประกาศชี้แจงกฎและบทลงโทษเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมก่อนการทำวิจัยอยู่เสมอ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.66, S.D. เท่ากับ .75) รองลงมาคือ เห็นด้วยที่มหาวิทยาลัยมีบทลงโทษในการทำผิดเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมอย่างชัดเจน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.78, S.D. เท่ากับ .74) และเห็นด้วยที่มีการประชาสัมพันธ์เนื้อหาเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมบนเว็บไซต์เป็นประจำ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.66, S.D. เท่ากับ .85) ส่วนความคิดเห็นที่มีค่าน้อยที่สุดในนโยบายของมหาวิทยาลัยเรื่องการลักลอบวรรณกรรม คือ มหาวิทยาลัยมีนโยบายเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.64, S.D. เท่ากับ .81)

ความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรม พบว่า นักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมภาพรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .71, S.D. เท่ากับ .10) โดยด้านที่มีความรู้สูงที่สุด คือ ด้านเครื่องมือและกลไกในการตรวจจับการลักลอบวรรณกรรม (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .78, S.D. เท่ากับ .18) รองลงมาคือ ด้านการป้องกันการลักลอบวรรณกรรม (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .70, S.D. เท่ากับ .12) และด้านความรู้ทั่วไปในการลักลอบวรรณกรรม (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .68, S.D. เท่ากับ .14)

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันมีระดับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมแตกต่างกัน พบว่า นักวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่มีอายุงานต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมที่แตกต่างกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยนักวิจัยที่มีอายุงานระหว่าง 3-8 ปี มีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .73, S.D. เท่ากับ .08) ซึ่งมากกว่านักวิจัยที่มีอายุงาน 9 ปีขึ้นไป (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .71, S.D. เท่ากับ .10) และมากกว่านักวิจัยที่มีอายุงานไม่เกิน 2 ปี (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .68, S.D. เท่ากับ .11) นอกจากนี้ นักวิจัยที่มีตำแหน่งทางวิชาชีพต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมโดยรวมแตกต่างกันเป็นไปตามสมมติฐาน โดยนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่มีตำแหน่งทางวิชาชีพในระดับชำนาญการมีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .74, S.D. เท่ากับ .08) ซึ่งมากกว่านักวิจัยที่มีตำแหน่งในระดับเชี่ยวชาญ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .72, S.D. เท่ากับ .06) รองลงมาคือ นักวิจัยที่มีตำแหน่งในระดับปฏิบัติการ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .70, S.D. เท่ากับ .11) ซึ่งมากกว่านักวิจัยที่มีตำแหน่งในระดับชำนาญการพิเศษ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .69, S.D. เท่ากับ .07) และเชี่ยวชาญพิเศษ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ .69, S.D. เท่ากับ .00) ในขณะที่นักวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่มีเพศระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการทำวิจัยที่แตกต่างกัน มีระดับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมไม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 สื่อที่ใช้เป็นประจำมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในทิศทางผกผันกันน้อย ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน (r เท่ากับ -.011)

ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2566)

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 ความคิดเห็นนโยบายของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่สังกัดมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในทิศทางตามกันน้อย ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน (r เท่ากับ .133)

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า นักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีระดับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมอยู่ในระดับสูง โดยปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุงาน และตำแหน่งทางวิชาชีพ ที่แตกต่างกัน มีระดับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิสิทธิ์ คุณวรปัญญา และ คำรณ โขธนะโชติ (2562) ที่ศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจในการปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของผู้ปฏิบัติงานตำแหน่งประเภทสนับสนุนมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งพบว่า อายุงาน มีผลต่อแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Krokosz & Ferreira (2019) ที่ศึกษาการรับรู้การลักลอบวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเซาเปาโล ประเทศบราซิล ที่พบว่า ระดับชั้นปีของการศึกษามีผลต่อการรับรู้ด้านการลักลอบวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยเซาเปาโล ประเทศบราซิล และ Haas et al. (2019) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและความปลอดภัยของคนงานเหมืองในประเทศสหรัฐอเมริกา จากผลการวิจัยพบว่า นักวิจัยที่มีอายุงาน 3-8 ปี มีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมากกว่านักวิจัยที่มีอายุงาน 9 ปีขึ้นไป อาจเพราะนักวิจัยที่มีอายุงานในช่วง 3-8 ปี ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น เช่น โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ “การลักลอบทางวิชาการในบริบทของการวิจัย” (Plagiarism in Academic Research) เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2559 (สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2559) ซึ่งเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับความหมาย ประเภท ระเบียบวิธีการเขียนเนื้อหางานวิจัย และเอกสารอ้างอิงเพื่อป้องกันการลักลอบวรรณกรรม เป็นการเตรียมความพร้อมในการทำงานวิจัยให้สำเร็จตามภาระงานที่ได้รับมอบหมายและการเลื่อนระดับในอนาคตจึงทำให้เกิดการตระหนักและมีการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมากขึ้น ส่วนนักวิจัยที่มีอายุงานไม่เกิน 2 ปี มีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมน้อยที่สุดอาจเพราะนักวิจัยกลุ่มนี้เป็นนักวิจัยหน้าใหม่มีระยะเวลาในการทำงานน้อย รวมถึงความคาดหวังของมหาวิทยาลัยกับนักวิจัยกลุ่มนี้ยังไม่มากนักทำให้ความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมยังไม่เท่านักวิจัยในสองกลุ่มแรก นอกจากนี้นักวิจัยที่มีตำแหน่งทางวิชาชีพแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมแตกต่างกันด้วย ซึ่งตำแหน่งทางวิชาชีพในระดับชำนาญการมีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมากกว่านักวิจัยระดับเชี่ยวชาญ ปฏิบัติการ ชำนาญการพิเศษ และเชี่ยวชาญพิเศษ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเกิดจากนักวิจัยระดับชำนาญการเลื่อนขั้นมาจากระดับปฏิบัติการด้วยการทำงานวิจัยประกอบการเลื่อนตำแหน่ง ซึ่งต้องทำภายในระยะเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนดและต้องตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ จึงทำให้นักวิจัยระดับชำนาญการมีการศึกษาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการลักลอบวรรณกรรมมากที่สุด ส่วนนักวิจัยระดับเชี่ยวชาญมีความรู้น้อยกว่าระดับชำนาญการ อาจเพราะนักวิจัยระดับนี้เริ่มมีภาระหน้าที่อื่นเพิ่มขึ้น เช่น การเป็นผู้บริหารจึงทำให้ความรู้น้อยกว่าระดับชำนาญการ รวมถึงนักวิจัยระดับปฏิบัติการซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมน้อยกว่าระดับชำนาญการและระดับเชี่ยวชาญ อาจเพราะยังเป็นนักวิจัยหน้าใหม่จึงทำให้การศึกษาเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมยังไม่เท่านักวิจัยระดับอื่น นอกจากนี้นักวิจัยระดับชำนาญการพิเศษและเชี่ยวชาญพิเศษมีความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมน้อยที่สุดอาจเพราะนักวิจัยกลุ่มนี้มีประสบการณ์ในการทำงานวิจัยที่สูงมากและได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภาระหน้าที่อื่นเพิ่มเติมนอกเหนือจากการวิจัย เช่น การเป็นผู้บริหารระดับส่วนงานจึงทำให้การศึกษาเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมน้อยกว่ากลุ่มอื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Issrani et al. (2021) ที่ศึกษาความรู้และทัศนคติของการลักลอบวรรณกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาการแพทย์ของมหาวิทยาลัยจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ที่พบว่า นักศึกษาชายมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมากกว่านักศึกษาหญิง อีกทั้งเมื่อนักศึกษาที่ได้เลื่อนขั้นอยู่ในระดับที่สูงขึ้นมีแนวโน้มในการรับรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมากขึ้นด้วย และงานวิจัยของ Yi et al. (2020) ที่ศึกษาการรับรู้การลักลอบวรรณกรรม

ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2566)

ของนักวิจัยชีวการแพทย์ในยุโรปและจีน ที่พบว่า ตำแหน่งทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับการลักลอบ
 วรรณกรรมของนักวิจัยชีวการแพทย์ นอกจากนี้สื่อที่ใช้เป็นประจำเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมีความสัมพันธ์ต่อ
 ความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในทิศทางผกผันกันน้อย อาจเป็นเพราะสื่อ
 ต่างๆ ที่เผยแพร่ในปัจจุบันเน้นการสื่อสารที่เข้าใจง่าย กระชับ ทำให้ต้องมีการปรับแต่งข้อความที่เข้าใจได้ง่ายขึ้นจึง
 อาจทำให้นักวิจัยไม่ได้รับข้อมูลในเชิงลึก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีรัฐ โกวงศ์ และคณะ (2561ก) ที่ศึกษา
 ความสัมพันธ์ระหว่างสื่อที่ใช้กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อการลักลอบวรรณกรรมของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่พบว่า สื่อที่ใช้มีความสัมพันธ์ต่อการลักลอบวรรณกรรมที่แตกต่างกับระดับความรู้
 ความเข้าใจต่อการลักลอบวรรณกรรมในทิศทางตามกันค่อนข้างน้อย และงานวิจัยของ Rodhiya et al. (2020) ที่ศึกษา
 ความรู้และสาเหตุของการลักลอบวรรณกรรมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในการเขียนผลงานวิชาการของ
 มหาวิทยาลัยเนเจอร์มาลิ่ง ประเทศอินโดนีเซีย ที่พบว่า นักศึกษาที่อ่านเว็บไซต์เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมมีระดับ
 ความรู้มากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้อ่านเว็บไซต์ดังกล่าว และความคิดเห็นนโยบายของมหาวิทยาลัยและหน่วยงานที่สังกัด
 มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมของนักวิจัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในทิศทางตามกันน้อย
 อาจเพราะไม่ว่านักวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับนโยบายของมหาวิทยาลัย
 เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมก็ตาม นักวิจัยทุกคนก็ต้องปฏิบัติตามนโยบายของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการลัก
 ลอบวรรณกรรมอยู่แล้ว และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีการประชาสัมพันธ์นโยบายเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมให้
 นักวิจัยทราบอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีรัฐ โกวงศ์ และคณะ (2561ข) ที่ศึกษาความรู้ความเข้าใจต่อ
 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2559 ของนิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ที่พบว่า คณะความสัมพันธ์กับ
 ระดับความรู้ความเข้าใจต่อข้อบังคับมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของบัณฑิต
 วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2559 ของนิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในทิศทางตามกัน
 ค่อนข้างน้อย

ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยควรมีการเพิ่มการให้ความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมให้
 นักวิจัยหน้าใหม่หรือมีประสบการณ์ในการทำงานน้อย เพื่อเป็นการเพิ่มพูนทักษะและปลูกฝังทัศนคติการทำงานวิจัยที่ดี
 นักวิจัยที่มีตำแหน่งทางวิชาชีพในระดับชำนาญการควรมีการถ่ายทอดองค์ความรู้ให้นักวิจัยภายในหน่วยงานโดยเน้น
 ถ่ายทอดให้แก่นักวิจัยในตำแหน่งปฏิบัติการที่ซึ่งมีระดับความรู้ต่ำกว่า และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการเผยแพร่
 องค์ความรู้เกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมผ่านสื่อต่างๆ เช่น อินโฟกราฟิก การจัดสัมมนา เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป คือ การสัมภาษณ์นักวิจัยที่มีประสบการณ์สูงเกี่ยวกับการลักลอบวรรณกรรมและ
 ศึกษาระดับความรู้ของนักวิจัยที่มีประสบการณ์สูงกับประสบการณ์น้อยในมิติต่างๆ

มากขึ้นเพื่อนำข้อมูลมาสนับสนุนในเชิงปริมาณมากขึ้น หรือศึกษาในเชิงเปรียบเทียบกับนักวิจัยในสถาบันการศึกษา
 อื่นๆ เพิ่มเติมด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กมลชนก วงศ์สวัสดิ์. (2563). ความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562 ของพนักงาน
 การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค สำนักงานใหญ่. การค้นคว้าอิสระ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
 กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม. (2564). ประกาศกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย
 และนวัตกรรม (อว.) เรื่อง การกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาสังกัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ประจำปีงบประมาณ
 พ.ศ.2565. สืบค้นจาก plan.bsr.ac.th/th/download/ประกาศกระทรวงการอุดมศึกษา.

ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2566)

- ขวัญใจ สอนศิริ. (2559). ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยเทคนิคการสอนแบบใช้สื่อการสอนวิชาคอมพิวเตอร์ในงานธุรกิจ เรื่อง การใช้คอมพิวเตอร์ในงานด้านการผลิตของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3. การค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยเทคโนโลยีเมืองชลพณิชยการ.
- ชนินทร์ พุ่มบัณฑิต และ กมลชนก ยวดยง. (2565). ความหลงในสื่อสังคมออนไลน์. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, 16(3), 244-257.
- ดลพรรณ จันทร์ประเสริฐ. (2562). ความคิดเห็นต่อระบบจัดการงบประมาณอิเล็กทรอนิกส์ (e-Budgeting) ของนักวิเคราะห์งบประมาณ สำนักงานงบประมาณ. การค้นคว้าอิสระ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2555). การคัดลอกผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัย สิ่งพิมพ์ วิทยานิพนธ์ (*Academic Plagiarism*) “ประเด็นสำคัญที่ควรรู้”. สืบค้นจาก www.grad.chula.ac.th/download/files/Plagiarism.pdf.
- บุญเดิม พันรอบ. (2557). นโยบาย. สืบค้นจาก www.panrob.com/รายวิชา/210111-การจัดการทรัพยากรมนุษย์-human-resources-management-hrm.html.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (ม.ป.ป.). *ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ*. สืบค้นจาก www.ku.ac.th/th/philosophy-vision-mission.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2565ก). *ผลงานงานวิจัยและนวัตกรรม*. สืบค้นจาก www.ku.ac.th/th/community-home.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2565ข). *ระบบสารสนเทศนามานุกรม*. สืบค้นจาก <https://directory.ku.ac.th/ver3/index.php>.
- ศรีรัฐ โกวงศ์, กชกร คชวิเศษ และ มงคล เกษสุนทร. (2561ก). ความรู้ความเข้าใจต่อการลักลอบวรรณกรรมของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน. บทความนำเสนอในงานประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 13 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 25 ธันวาคม 2561.
- ศรีรัฐ โกวงศ์, ดลพรรณ จันทร์ประเสริฐ และ มนต์นภา ธีโรชิต. (2561ข). ความรู้ความเข้าใจต่อข้อบังคับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2559 ของนิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน. บทความนำเสนอในงานประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 13 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 25 ธันวาคม 2561.
- สถาบันวิจัยและพัฒนาแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2561). *ระบบฐานข้อมูลวิจัยและงานสร้างสรรค์ มก*. สืบค้นจาก www3.rdi.ku.ac.th/?p=1443.
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2555). *จรรยาวิชาชีพวิจัยและแนวทางปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานราชบัณฑิตสภา. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. สืบค้นจาก <https://dictionary.orst.go.th/>.
- สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2559). *การอบรมหลักสูตร “การลักลอบทางวิชาการในบริบทของการวิจัย (Plagiarism in Academic Research)”*. สืบค้นจาก www.facebook.com/kulibpr/photos/a.979208008782096/979208112115419.
- อภิสิทธิ์ คุณวรปัญญา และ คำณ โชนะโชติ. (2562). อิทธิพลของแรงจูงใจในการปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อความผูกพันต่อองค์กรของผู้ปฏิบัติงานตำแหน่งประเภทสนับสนุน มหาวิทยาลัยมหิดล. วารสารสังคมศาสตร์บูรณาการ, 6(1), 300-333.
- Haas, E., Eiter, B., Hoebbel, C., & Ryan, M. (2019). The Impact of Job, Site, and Industry Experience on Worker Health and Safety. *Safety*, 5(1), 16.

ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2566)

- Issrani, R., Alduraywish, A., Prabhu, N., Alam, M., Basri, R., Aljohani, F., Alolait, M., Alghamdi, A., Alfawzan, M., & Alruwili, A. (2021). Knowledge and Attitude of Saudi Students towards Plagiarism—A Cross-Sectional Survey Study. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 18(23), 12303.
- Krokosz, M., & Ferreira, S. (2019). Perceptions of Graduate Students at the University of São Paulo about Plagiarism Practices in Academic Works. *Anais da Academia Brasileira de Ciências*, 91(2), e20180196.
- Rodhiya, N., Wijayati, P., & Bukhori, H. (2020). Graduate Students' Knowledge about Plagiarism in Academic Writing. *Jurnal Pendidikan: Teori, Penelitian, dan Pengembangan*, 5(2), 235-242.
- Yi, N., Nemery, B., & Dierickx, K. (2020). Perceptions of plagiarism by biomedical researchers: an online survey in Europe and China. *BMC Medical Ethics*, 21, 44.

Data Availability Statement: The raw data supporting the conclusions of this article will be made available by the authors, without undue reservation.

Conflicts of Interest: The authors declare that the research was conducted in the absence of any commercial or financial relationships that could be construed as a potential conflict of interest.

Publisher's Note: All claims expressed in this article are solely those of the authors and do not necessarily represent those of their affiliated organizations, or those of the publisher, the editors and the reviewers. Any product that may be evaluated in this article, or claim that may be made by its manufacturer, is not guaranteed or endorsed by the publisher.

Copyright: © 2023 by the authors. This is a fully open-access article distributed under the terms of the Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0).